

anse sig forsligtet og tvungen til at lade Kjøbenhavn befæste provisorisk, befæste ved Feltværker, for at sætte saa godt et Forsvar op som muligt, uagtet enhver Krigsminister vil kunne sige sig selv, at Haabet om at forsvare Kjøbenhavn ved Feltbefæstninger kun er overordentlig ringe, men jeg tror alligevel ikke, at nogen Krigsminister trods dette ringe Haab vil vove at undlade at feltbefæste Kjøbenhavn. Forskjellen mellem at befæste Kjøbenhavn permanent eller ikke at gøre det, vil ikke være den, at i det ene Tilfælde bliver Kjøbenhavn beleiret og i det andet Tilfælde ikke, nei, Forskjellen er den, at Kjøbenhavn beleires i begge Tilfælde, men i det ene Tilfælde vil man have Værker, som ere i Stand til at staa en lang Tørn imod, Fjenden vil betænke sig overordentlig længe og ikke indrette sig paa at angribe, uden at man har en virkelig tvingende Grund dertil, og i det andet Tilfælde, naar Staden ikke er befæstet permanent, vil den ogsaa blive beleiret, og det vil desværre efter al Rimelighed blive nogle faa Dages Arbejde at tage den. Jeg kan derfor ikke Andet end endnu en Gang varmt anbefale Landstthinget at fastholde sin tidligere Beslutning, ikke fordi vi tidligere have taget den, men fordi det i og for sig er den forstandigste Beslutning, og fordi det i og for sig er den, som bedst vil sikke vort Fædrelands Fremtid. — Der blev talt om, hvilke Følger det kunde have, at Landstthinget tog denne Beslutning, medens den derimod muligvis ikke vil blive vedtagen af det andet Thing, at dette skulde kunne give Hans Majestæts Regjering et Paastud til at befæste Kjøbenhavn i Kraft af en provisorisk Lov. Dette er jo et Spørgsmaal for sig selv; det forekommer mig, at det er et Spørgsmaal, som vi her i Landstthinget aldeles ikke kunne tage noget Hensyn til. Vi kunne ikke indrette vor Afstemning efter, hvad Regjeringen vil kunne gjøre under Forudsætninger, som vi ikke raade over. Vi afstemme om Kjøbenhavns Befæstning, vi stemme for den, vi give for vor Part vort Samtykke til, at Kjøbenhavn bliver befæstet, mere gjøre vi ikke, og mere kunne vi ikke gjøre, selv om vi ønskede det. Hvad der saa yderligere skal gøres, ja, det bliver Regjeringens og Folkethingets Sag.

J. Pedersen: Den høitærede Krigsminister mente, at det var ganske berettiget, naar han havde klaget over, at denne Sag var trukken ned i Partikjævlet; man hører det jo saa ofte, sagde han, og man ser det daglig i Pressen, og han selv havde været Gjenstand for et saadant Angreb for det

sibste Folkethingssvalg i Anledning af hans Stilling til Kjøbenhavns Befæstning. Ja, naar det er det, den høitærede Minister forstaa ved at trække ind i Partikjævlet, saa vil jeg dog gjøre opmærksom paa, at der gives virkelig ikke nogen Sag, som Rigsdagen har med at gjøre, som er saaledes hævet op over det Daglige og Hverdagsagtige, at den ikke skulde kunne blive Gjenstand for Drøftelse under et Valg. Naar der skal vælges en Rigsdagsmand, er det dog virkelig den naturligte Sag af Verden, at Vælgerne spørge om, hvad han vil i de største og vigtigste Sager. Det kan virkelig ikke undgaaes, og jeg vilde ogsaa finde det i høieste Grad beklageligt, om saadanne Spørgsmaal ikke bleve drøftede netop under et Valg. Den høitærede Minister sagde, at naar den nuværende Regjering ikke har veget Bladsen, for at andre Mænd kunde komme til at forsøge, om det ikke skulde være dem muligt at løse dette Spørgsmaal, som denne Regjering ikke kan løse, var Egheden Folkethingets, thi Folkethinget havde ikke behandlet denne Sag jaglig; han indrømmede, at det en Gang havde kritiseret Regjeringens Plan stærkt, men ikke forsøgt at sætte Noget i Stedet. Nu troede jeg dog, vi maatte kunne blive enige om, at et Foretagende som en Befæstningsplan er af den Bestaffenhed, at det vilde være urigtigt at forlange, at noget Udvalg i et af Rigsdagens Thing skulde kunne lægge en saadan Plan, der kunde føres igjennem, det maa virkelig blive en Regjerings Sag, og det Naturlige var derfor, at den Regjering, som sætter denne Sag høit, som kalder den Landets Livs Sag, men jøler, at den ikke kan føre den igjennem, overlader det til andre Mænd at se, om de ikke kunde have bedre Held med sig. Den høitærede Minister sagde, at han for sit Bedkommende virkelig ikke skulde have Noget imod at vige, naar der var andre Mænd, der kunde gennemføre Noget, som han ansaa for at være betryggende. Ja det er en Tale, vi ogsaa have hørt blandt Andet af den ærede Conseilspræsident for adskillige Aar siden. Vi skal gjerne gaa, dersom de Herrer gennemføre det, vi ville have gennemført. Men det er ikke den konstitutionelle Maade at tage Sagen paa, at sige: Min Billie skal igjennem; jeg vil helst selv gennemføre den, men kan jeg ikke det, maa I ogsaa gennemføre den, naar det er min Billie, det gjælder. Nei, man kommer ingen Begne med Forsatningen, dersom man ikke indretter sig paa at nøies med at faae det ført igjennem, som de forskjellige grundlovmæssige Faktorer kunne samles om, enten